

PAUL CELAN

ΚΑΜΠΗ ΠΝΟΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΡΔΑΜΙΤΣΗΣ

ΟΤΑΝ ΣΕ ΚΡΕΒΑΤΙ ΠΛΑΓΙΑΖΕΙΣ

ἀπὸ σημαίας πανὶ ἄφαντο,
δίπλα σὲ συλλαβὲς γαλαζόμαυρες, στὸν ἥσκιο τῶν χιονοτσίνωρων,
φτάνει, ἀπὸ τῶν σκέψεων μέσα
τοὺς καταρράχτες,
ὁ γερανὸς κολυμπώντας, ἀτσαλένιος —
καὶ τοῦ ἀνοίγεσαι.

Τὸ ράμφος του μετρᾷ μὲ τὸ τικ-τάκ τὴν ὥρα
εἰσδύοντας στὸ κάθε σου στόμα — τὶς ἀκέρειες ὄρες
καμπανοκρούστης ἀναλαμβάνει, μὲ διάπυρο σκοινί, μιὰ σιωπὴ
χιλιετῆς,
ἀπροθεσμία καὶ προθεσμία
νομισματοκοποῦν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη ἕως θανάτου,
τὰ τάληρα, οἱ δεκάρες
πέφτουν βροχὴ σκληρὴ ποῦ σοῦ διαπερνάει τοὺς πόρους,
μὲ
μορφὴ δευτερολέπτου
πετᾶς πέρα καὶ φράζεις
τὶς θύρες Χθὲς καὶ Αὔριο, — φωσφορικός,
σὰν δόντια αἰωνιότητος,
βγάζει μπουμπούκι ὁ ἓνας σου, βγάζει μπουμπούκι κι ὁ
ἄλλος σου μαστός,
σὲ προὔπάντηση τῶν λαβῶν, κάτω
ἀπ' τὶς ὤσεις — ἔτσι πυκνά,
ἔτσι βαθιὰ
σπαρμένο
εἶναι τὸ ἔναστρο
τοῦ γερανοῦ
σπέρμα.

ΑΛΩΣ ΤΗΣ ΤΕΦΡΑΣ πίσω
ἀπ' τὰ κλονισμένα, τὰ δεμένα
χέρια σου στήν τρίοδο.

Πόντιο Ἄλλοτε: ἐδῶ,
μιὰ σταγόνα,
πάνω
στό πνιγμένο φύλλο τοῦ κουπιοῦ,
βαθιά
μέσα στὸν πετρωμένο ὄρκο,
ἀναδύεται παφλάζοντας.

(Πάνω στὸ κατακόρυφο
σκοινὶ τῆς πνοῆς, τότε,
πιὸ ψηλὰ κι ἀπὸ ἐπάνω,
ἀνάμεσα σὲ δυὸ κόμπους ὀδύνης, ἐνόσω
ἡ στιλπνὴ
τῶν Τατάρων σελήνη ἀναρριχιόταν πρὸς τὸ μέρος μας,
ἔσκαβα εἰσδύοντας ἐντός σου ὀλοένα.)

Ἄλως
τῆς τέφρας πίσω
ἀπὸ σᾶς τὰ χέρια
στήν τρίοδο.

Ὅ,τι μπροστά σας, ἐξ ἀνατολῶν, ἔφερε
τῶν ζαριῶν ἢ ριζιά, φοβερό.

Οὐδεὶς
μαρτυρεῖ γιὰ τὸν
μάρτυρα.

ΜΕ ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟ ΤΟ ΡΗΜΑ μὲς στὴ γροθιά,
λησμονεῖς ὅτι λησμονεῖς,

στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ κρυσταλλώνονται
μαρμαίροντας τὰ σημεῖα τῆς στίξης,

περνώντας μέσ' ἀπ' τὸ χτένι
τῆς σκισμένης γῆς
φτάνουν οἱ παύσεις καλπάζοντας,

ἐκεῖ, σιμὰ
στὴ θυομένη βάτο,
ὅπου ἡ μνήμη κορώνει,
σᾶς ἀναρπάζει ὁ Ἕνας
ἀνασασμός.

ΕΝΑ ΒΟΥΗΤΟ: εἶναι
ἡ ἀλήθεια καθαυτὴ
φανερωμένη
στοὺς ἀνθρώπους,
καταμεσῆς στὴ
δίνῃ τῶν μεταφορῶν.

Νύχτα. Καὶ τὸ ρῆμα τοῦ ἀπήγανου, εὐανάγνωστο,
φλέγεται πάνω ἀπ' τὸν λόφο μὲ τὶς ἀριές.

Μέχρι τὸ κούφιο

φεγγερὸ δόντι,

τὸ θαμμένο κάτω, στὸ πηγάδι σιμά,

ψηλαφίζει ἢ στεγνή σου,

ἀκόμα τώρα γι' ἄστρα

διψασμένη ψυχὴ: μιὰ σταγόνα

γάλα συκιᾶς ἔπεσε

πρὸς τὰ κεῖ.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΛΕΟΝΤΟΣ ΣΕΣΤΩΦ

Non ridere, non lugere, neque detestari

Ἄμστερνταμ, μιὰ φορά, γυρεύεις
τὸ σπίτι πὸ γεννήθηκε ὁ Σπινόζα — στὸ Βόλφεν-
μπύτελ...

Βάτερλοο-Πλάιν — παζάρι,
τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν ὑπάρχει πιά, ἓνα
ἄσπρο γοβάκι
ἀντικρίζει μιὰν ἐπιγραφή: 5648.

Στὴ Λάιντσεστράατ, ἡ
πραματεύτρια μὲ τὰ
κινέζικα
ἔχει μιὰν ἀλυσίδα: ὕψ